

печата на *Българското царство*, за което съпругът ѝ намъри влажните Диаръ-бекирски зандани. Текнжло ѝ на ума да запази този драгоцъненъ документъ, и въ случай, че мжжът ѝ се върне отъ Диаръ-бекиръ, да има съ какво да му се похвали. Нейните надъжди се изпълнили: слѣдъ Руско-турската война, бай Маринъ се завърна здравъ и читавъ и намъри квитанцията здрава и читава, завила въ мушамѣца, турѣжта въ прѣстена кандилница и заровена подъ сливата въ градината.

На просбата ни, бай Маринъ ни отстъпи прѣдметния документъ. Маринъ Николовъ е вече между мъртвите. Лека му прѣстъ и вѣчна му паметъ! На стопаницата му крайно благодаримъ, че е запазила този драгоцъненъ документъ.

Документъ № 2.

(Вж. снимкѣ № 3)

Коментарии. Въ „окръжното си писмо“, адресирано до ч. р. комитети въ България (тогава турска провинция) Централниятъ Комитетъ имъ обявява:

1) че по желанието на всичкитъ частни български революционни комитети, Централниятъ комитетъ е свикалъ на общо събрание прѣдставители отъ всичкитъ български страни, че на това събрание се явили пратенитъ прѣдставители, прѣгледали устава, по който сж управлявали и уреждали ч. б. комитети до 14 юни 1872 — прѣгледали го, дали му по-добра наредба и пожелали да се напечати и разпроведи до всичкитъ ч. б. р. к., като се заповѣда отъ Ц. Б. Р. Комитетъ на частнитъ и мѣстни комитети, да не измѣняватъ нито точка отъ него, а да изучатъ духа и буквата му и съгласно този духъ да уредятъ комитетскитъ си дѣла и тайната си пропаганда.

2) че лицето, което е било „упълномощено до сега отъ Ц. Б. Р. Комитетъ да надзирава дѣлата и смѣткитъ на ч. б. р. комитети, е упълномощено и за напредъ отъ